

[Kim Behnke]

for så ser det ud, som om arbejdsløsheden falder. Når man putter folk på tomme vandpyt-projekter, på uddannelse, på forskellige rotationsordninger osv., kan man rent statistisk få det til at se ud, som om arbejdsløsheden falder, men de, der går på disse uddannelser eller er på de kommunale byggeprojekter, er jo ikke blevet mindre arbejdsløse af det. De er først ude af arbejdsløshedskøen, i det øjeblik de for alvor har fået et rigtigt arbejde, og det er det, Fremskridtspartiet lægger op til.

Det kan godt være, at det lyder trivielt, at Fremskridtspartiet år efter år siger, det er det, der skal til, men det er altså også trivielt at konstatere, at den politik, som flertallet – de såkaldt ansvarlige partier – fører, leder til højere skatter, højere afgifter, mere ufrihed, større arbejdsløshed og større gæld. Det er kendsgerningerne, og dem er der ingen der kan løbe fra. Man forsøger i dag at få flaskehalsen til at pege på Fremskridtspartiet, og bl.a. fra konservativ side siger man, at de, der ikke stemmer for finansloven, er uansvarlige, men efter vores mening er det dem, der stemmer for finansloven, der er de uansvarlige.

Duetoft (CD):

Der er mange ting, der er trivielle. Det er vel også trivielt at høre hr. Kim Behnke sige det samme, som han nu har sagt i 20 år, men hr. Kim Behnke kommer vel også på et eller andet tidspunkt i den situation, at han erkender, at der ikke er vælgeropbakning bag det synspunkt, som han påstår vil være det rigtige. Man har kæmpet for det i 20 år, men man har altså ikke kunnet vinde noget flertal for det, og det er selvfølgelig, fordi omkostningerne ved at gå ind på en politik som den, Fremskridtspartiet står for, for brede dele af den danske befolkning vil være så store, at ingen vil yde det offer, der formodentlig heller ikke ville være til nogen verdens nytte.

I virkeligheden er det en god dag i den forstand, at vi nu står med alle muligheder for at få stabilitet; ordet stabilitet kunne i virkeligheden godt være nøgleordet. Vi står med et bredt kompromis om finansloven, og vi står med et bredt kompromis om vores holdning til Maastrichttraktaten, og de to ting tilsammen er vel nøglepunkterne i Danmarks politik i øjeblikket. Men det er også nødvendigt at have stabilitet, og jeg er lige ved at sige, som jeg tror jeg

også sagde ved førstebehandlingen om finansloven, at man skal være optimist for at være optimist i øjeblikket, for kigger man ud ad vinduet, opdager man selvfølgelig, at der er mange ting, der ikke går, som de burde.

CD sagde allerede meget tidligt – jeg tror for 10 eller 15 år siden – at vi tvivlede på, at man kunne afskaffe arbejdsløsheden samtidig med, at man løste betalingsbalanceproblemet. I alt fald ville man ikke kunne løse begge problemer på én gang med de traditionelle midler, og det synes jeg faktisk at økonomiministeren i de sidste redegørelser, der er kommet, bekræfter, når vi ser, at man for 1993 venter 305.000 arbejdsløse, mens man samtidig regner med 30 mia. kr. i overskud på betalingsbalancen.

Det sidste er selvfølgelig positivt, og det første er negativt, men det viser, at det er svært at løse begge ting på én gang. Samtidig er vi også, som flere ordførere i dag har været inde på, kommet i den situation, at Tyskland ikke har speedet op, som vi gerne havde set det, at Sverige har devalueret, og at vi har problemer med andre valutaer, hvilket betyder, at vores eksport ikke nødvendigvis klarer sig meget bedre i den kommende tid. Jeg synes også, at man i dag er nødt til at erkende, at nok er det en andedåmsdiskussion i den forstand, at vi diskuterer Danmarks budget, men hvis vi virkelig i løbet af nogle år skal tage hul på at få løst nogle af de store problemer i Danmark, kan vi ikke gøre det alene, og så bliver vi nødt til at se internationalt på det, og sådan er der heldigvis også flere ordførere i dag der har betragtet det.

Vi kan håbe, at USA med præsident Clinton kommer i økonomiske omdrejninger og dermed kan være det lokomotiv, som vi vel alle sammen i mange år har håbet på. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at i CD har vi både respekteret og støttet præsident Reagan og præsident Bush, da vi mente, at de var nogle ganske gode præsidenter for Europa. Den sikkerhedspolitiske side hos de amerikanske præsidenter har været den, der førte til fred og stabilitet, og som var medvirkende til, at de uhyrligheder, der foregik bag jerntæppet, blev stoppet, men det ændrer ikke noget ved, at deres interne politik og den økonomiske politik, de fører, desværre på mange punkter lignede det, Fremskridtspartiet taler så meget om. Vi har jo også set, at den politiske linje er brudt sammen både i England og i USA. Derfor kan